

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/2/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3714010154
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Krč-Šebera
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3714010154.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Dušana Krč-Šeberu a JUDr. Patrika Príbelského, PhD. v trestnej veci proti obžalovanému A. H., nar. XX.XX.XXXX v Považskej Bystrici, toho času vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Ilava, pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Tr. zák. a iné, prejednal na verejnom zasadnutí dňa 25. februára 2015 odvolanie obžalovaného A. H. proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 28.10.2014, sp.zn. 2T/92/2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie obžalovaného zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 28.10.2014, sp. zn. 2T/92/2014 bol obžalovaný A. H. uznaný za vinného v bode 1/ uvedeného rozsudku z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Tr. zák. a v bode 2/ uvedeného rozsudku z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

v bode 1/ rozsudku

napriek tomu, že dňa 12. septembra 2013 bol Obvodným oddelením PZ Púchov v blokovom konaní postihnutý za priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, spočívajúci v drobnej krádeži tovaru, blokovou pokutou pod evidenčným číslom bloku 13028360;

dňa 27. februára 2014 asi o 10.00 hod. z priestorov predajne s oblečením GATE na Okružnej ulici číslo 1928, Púchov, odcudzil pánske modré rifle značky # 200 v hodnote 29,98 €, prechodnú bundu značky Downtown v hodnote 25,95 € a pánsku letnú košeľu značky Gate v hodnote 9,98 € tak, že v jednej zo skúšobných kabínok z uvedeného tovaru násilím odstránil minialarm, rifle si obliekol pod svoje tepláky a pod svoju bundu, ktorú mal oblečenú, si vložil pánsku prechodnú bundu a letnú košeľu a následne s uvedeným tovarom prešiel bez zaplatenia cez pokladničnú zónu a z miesta činu ušiel, pričom v skúšobnej kabínke násilím odstránil minialarmy z ďalšej pánskej košeľe v hodnote 9,98 €, modrých pánskych riflí v hodnote 29,98 € a zimnej bundy v hodnote 9,98 €, pričom sa zranil a svojou krvou tento tovar zašpinil a nechal ho na predajni. Uvedením konaním spôsobil spoločnosti GATE, s.r.o., Na kopci 537/16, Žilina-Trnové, IČO:36 417 742, odcudzením vecí škodu celkom 65,94 € a poškodením vecí škodu celkom 49,97 €+

v bode 2/ rozsudku

napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica, sp.zn. 2T/91/2009 zo dňa 26.11.2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 2To/16/2010 zo dňa 05.04.2011 bol uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 Tr. zák., za čo mu bol uložený

nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 13 mesiacov, z ktorého výkonu bol uznesením Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 8Pp/30/2011 zo dňa 25.04.2012, právoplatným dňa 25.04.2012 podmienčne prepustený so skúšobnou dobou na dva roky, hoci ako otec mal. V. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, povinný prispievať na jeho výživu podľa Zákona o rodine a tiež na základe rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica, sp.zn. 4C/115/2008 zo dňa 07.10.2008, právoplatného dňa 11.10.2008 sumou vo výške 99,58 € mesačne, ktoré výživné mal zasielať do 15. dňa v mesiaci k rukám matky dieťaťa N. L., bytom L. XXXX/X, D., plneniu vyživovacej povinnosti sa od februára 2013 úmyselne vyhýbal tým, že nikde riadne nepracoval, z evidencie uchádzačov o zamestnanie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Považská Bystrica, pracovisko Púchov bol dňa 24.02.2013 pre nespôľuprácu vyradený a následne už o zaradenie do tejto evidencie nepožiadaval, sám si prácu nenašiel, na výživu svojho syna v Púchove ani na inom mieste neprispel, čím mu za obdobie od februára 2013 do konca mesiaca jún 2014 vznikol dlh na výživnom vo výške 1.692,86 €.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný A. H. odsúdený podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. k/, l/, n/ Tr. zák., § 37 písm. h/, m/ Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov nepodmienečne so zaradením pre výkon trestu odňatia slobody podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej pätnásťdňovej lehote napadol odvolaním obžalovaný A. H. prostredníctvom svojej obhajkyne pre nesprávnosť výroku o treste. Obžalovaný A. H. doplnil písomne uvedené odvolanie o svoje námietky.

Obžalovaný A. H. (ďalej len „obžalovaný“) v písomnom zdôvodnení odvolania uviedol, že odvolanie podáva proti výroku o uloženom treste, pričom prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Kataríny Gahírovej vzniesol dve námietky. V prvej námietke poukázal na skutočnosť, že súd prvého stupňa pri určovaní druhu a výmery trestu použil priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m/ Tr. zák., a to že „páchateľ bol už za trestný čin odsúdený“. Obžalovaný uviedol, že podľa jeho názoru použitie tejto priťažujúcej okolnosti je v rozpore s § 38 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorého na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby. V trestnom konaní bol odsúdený pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Tr. zák., kde kvalifikačným znakom je, že „bol už za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý.“ Taktiež v druhom skutku mu bola určená trestná sadzba v zmysle § 207 ods. 2, ods. 3 písm. c) Tr. zák., podľa ktorého sa odňatím slobody na 1 až 5 rokov potrestá páchatel, ak bol v predchádzajúcich 24 mesiacoch za taký čin odsúdený alebo z výkonu trestu odňatia slobody uloženého za taký čin prepustený. V oboch skutkoch bola jeho recidíva zohľadnená už v kvalifikovanej skutkovej podstate, preto použitie priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. m/ Tr. zák. je nezákonné a neodôvodnené. V druhej námietke obžalovaný uviedol, že prvostupňový súd mu uložil úhrnný trest v zmysle § 41 ods. 1 Tr. zák. Skutok krádeže bol spáchaný dňa 27.02.2014 a neplnenie vyživovacej povinnosti bolo určené od februára 2013 do júna 2014. V súčasnosti vykonáva trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica, sp.zn. 2T/185/2013-84 zo dňa 26.09.2013 a nadobudol právoplatnosť dňa 14.05.2014. Obžalovaný je toho názoru, že súd mal v rámci určovania trestu postupovať v súlade s § 42 Tr. zák. a uložiť mu súhrnný trest, vzhľadom k tomu, že trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. je dokonaný naplnením jeho zákonných znakov. Okamihom spáchania trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 3 písm. c/ Tr. zák. v nasledujúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch od predchádzajúceho odsúdenia alebo prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody je okamih jeho dokonania a nie až okamih jeho dokončenia (viď. uznesenie NS SR, sp.zn. 2Tdo/54/2011 z 29.11.2011). Obžalovaný v písomných dôvodoch uviedol okrem iného, že čaká premenu podmienky z Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 8Pp 30/2012, ktorú má momentálne u prezidenta na žiadosť o milosť. Požiadaval o uloženie súhrnného trestu a zarátanie trestu 8 mesiacov, ktorý vykonáva, lebo inak by každý trest vykonával zvlášť a nemohol by si požiadať o podmienčne prepustenie z dôvodu, že 25.05.2014 sa mu narodila dcéra, a to by mohlo mať zlé následky pre jeho maloleté dieťa, keďže jeho žena je poberateľkou len materského príspevku.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietnuť.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou - obžalovaným, nezistiac dôvody na postup v zmysle § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom neopomenul skúmať, či vec neobsahuje chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Na základe preskúmania veci odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu. Postupom podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Trestného poriadku prijal uznesením vyhlásenie obžalovaného o uznaní viny v zmysle § 257 ods. 1 písmeno b/ Trestného poriadku a zároveň vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie uvedených skutkov, nevykoná v dôsledku čoho vykonal dokazovanie len vo vzťahu k výroku o treste.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie primerane odôvodnil, keď uviedol akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov s ohľadom na dôvodnosť prijatia jeho vyhlásenia o uznaní viny. Okresný súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného, ktorý svojím konaním v bode 1/ napadnutého rozsudku naplnil všetky znaky prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Tr. zák. a v bode 2/ napadnutého rozsudku naplnil všetky znaky prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. c/ Tr. zák.

Pochybenie zo strany okresného súdu nezistil odvolací súd ani vo výroku o treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu. Súd prvého stupňa ukladal trest v zmysle zásad podľa § 41 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorých ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Súd prvého stupňa správne ukladal úhrnný trest podľa § 207 ods. 3 Tr. zák., pri ktorom Trestný zákon v osobitnej časti stanovuje trest odňatia slobody s dolnou hranicou v trvaní 1 rok a s hornou hranicou uvedeného trestu v trvaní 5 rokov. Naproti tomu Trestný zákon vo svojej osobitnej časti pri prečine krádeže podľa § 212 ods. 2 Tr. zák. ustanovuje trest s dolnou hranicou trestu odňatia slobody v trvaní 0 rokov a hornou hranicou trestu odňatia slobody v trvaní 2 roky. Súd prvého stupňa pri ukladaní trestu ďalej správne postupoval podľa § 38 ods. 2 Tr. zák., podľa ktorého súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Súd na strane obžalovaného správne zistil v zmysle § 36 Tr.zák. tri poľahčujúce okolnosti, a to podľa § 36 písm. k/ Tr. zák., že obžalovaný dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu, podľa § 36 písm. l/ Tr. zák., že sa obžalovaný priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval a podľa § 36 písm. n/ Tr. zák., že obžalovaný napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. Súd prvého stupňa na druhej strane správne zistil dve priťažujúce okolnosti na strane obžalovaného, a to podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., že spáchal viac trestných činov a podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., že bol už za trestný čin odsúdený. Následne podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 7 Tr. zák. pri prevahe pomeru poľahčujúcich okolností, znížil hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby ustanovenej v § 207 ods. 3 Tr. zák. z 5 rokov (60 mesiacov) o jednu tretinu na 3 roky 8 mesiacov (44 mesiacov) /výpočet: rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou trestu odňatia slobody predstavuje 4 roky (48 mesiacov) z čoho 1/3 predstavuje 16 mesiacov; teda horná hranica po jej znížení predstavuje 3 roky 8 mesiacov (44 mesiacov), 60 mesiacov - 16 mesiacov = 44 mesiacov, teda 3 roky a 8 mesiacov/. Súd prvého stupňa ukladal úhrnný trest v rozpätí dolnej hranice v trvaní 1 roka (12 mesiacov) a hornej hranice v trvaní 3 roky 8 mesiacov (44 mesiacov). Súd prvého stupňa uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov nepodmienečne, ktorý i podľa názoru odvolacieho súdu je trestom zákonným a primeraným. Súd prvého stupňa nemohol v uvedenej trestnej veci prihliadnutím na okolnosti v zmysle § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a obžalovanému uložený trest odňatia slobody podmienečne odložiť so súčasným uložením skúšobnej doby, nakoľko podľa § 49 ods. 2 Tr. zák. obžalovaný spáchal dňa 27.02.2014 prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Tr. zák. (úmyselný trestný čin) a prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. v skúšobnej dobe podmienečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, z ktorého bol prepustený uznesením Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 8Pp/30/2012 zo dňa 25.04.2012, právoplatným dňa 25.04.2012 so skúšobnou dobou v trvaní 2 roky. Uložený trest zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 Tr. zák. a zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaného trestného činu a

jeho následok, zavinenie, pohnútku, zistené poľahčujúce okolnosti, priťažujúce okolnosti, ako aj pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou.

Pri zaradovaní obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody, súd prvého stupňa správne použil § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a zaradil obžalovaného do výkonu trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Odvolací súd k námietke obžalovaného, že súd prvého stupňa použil priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. m/ Tr. zák. aplikoval v rozpore s ustanovením § 38 ods. 1 Tr. zák., nakoľko na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadať ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby konštatuje, že podľa § 128 ods. 5 Tr. zák. sa za postihnutého za obdobný čin na účely tohto zákona rozumie ten, komu bola za obdobný čin uložená sankcia alebo iné opatrenie za priestupok alebo iný obdobný delikt. Prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Tr. zák. sa páchatel dopustí, ak si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a bol za obdobný čin v predchádzajúcich mesiacoch postihnutý. Súd prvého stupňa pri právnej kvalifikácii skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku prihliadal na postihnutie obžalovaného rozhodnutím Obvodného oddelenia PZ Púchov v priestupkovom konaní - na blokovú pokutu uloženú obžalovanému dňa 12.09.2013. Súd prvého stupňa správne neprihliadol pri právnej kvalifikácii uvedeného skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku na rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica, sp.zn. 1T/46/2011 zo dňa 16.08.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť toho istého dňa, pre ktorý bol obžalovaný uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Tr. zák. ako na zákonný znak trestného činu. Taktiež bol obžalovaný uznaný za vinného trestným rozkazom Okresného súdu Považská Bystrica, sp.zn. 2T/185/2013 zo dňa 26.09.2013, právoplatným dňa 13.03.2014 z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., ktorého sa dopustil dňa 02.02.2013. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa i na tento trestný čin mohol prihliadať ako na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák.

K ďalšej námietke obžalovaného, že súd prvého stupňa v rámci určovania trestu mal postupovať v súlade s § 42 Tr. zák. a uložiť obžalovanému súhrnný trest vzhľadom k tomu, že trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. je dokonaný naplnením jeho zákonných znakov, teda okamihom spáchania trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 3 písm. c/ Tr. zák., je okamih jeho dokonania a nie až okamih jeho dokončenia, odvolací súd konštatuje, že i uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 2Tdo54/2011 zo dňa 29.11.2011, na ktoré obžalovaný poukazuje vo svojom odôvodnení uvádza, že páchaním trestnej činnosti pri vyššie uvedenom trestnom čine sa rozumie celá doba jeho páchania, a to až do doby, pokiaľ nie je dokončený, čo však nie je rozhodujúce z hľadiska naplnenia zákonných znakov uvedených v § 207 ods. 1, ods. 2 vo vzťahu k ods. 3 písm. c/ Tr. zák. Trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák. je pokračovacím trestným činom trvácim s prvkami hromadného trestného činu a dokončený je až dokonaním posledného útoku. Trestný čin zanedbania povinnej výživy je v zmysle § 122 ods. 11 Tr. zák. hromadným trestným činom, podľa ktorého za hromadný trestný čin sa považuje jeho spáchanie viacerými činmi, ktoré samostatne ešte nie sú trestným činom, pričom trestnosť všetkých takých činov sa posudzuje samostatne. Pod prvkami trvaceho trestného činu sa považuje vyvolanie a udržiavanie alebo len udržiavanie protiprávneho stavu. Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 2Tdo 54/2011 zo dňa 29.11.2011 rozoberá vo svojej podstate kvalifikáciu konania páchatela pri napĺňaní všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 3 písm. c/ Tr. zák., pričom vôbec nerieši otázku ukladania súhrnného trestu pri tomto trestnom čine. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že súhrnný trest vo svojej podstate nastupuje na miesto úhrnného trestu, ktorý by inak bol páchatelovi uložený, ak by sa o všetkých zbíhajúcich trestných činoch rozhodovalo v spoločnom konaní. Súhrnný trest sa páchatelovi uloží v prípade súbehu trestných činov, pričom tento trest je pre páchatela výhodný, lebo pri jeho ukladaní sa uplatňuje dominantne princíp absorpcie sadzieb, ktorý je modifikovaný v línii horizontálnych strán niektorých druhov trestov princípom kumulárnym. Dôvodom tejto výhody je zreteľ na to, že páchatel spáchal ďalší trestný čin bez ohľadu na to, že by bol varovaný odsudzujúcim rozsudkom, ktorý sa týka skoršieho trestného činu. Podľa názoru odvolacieho súdu z hľadiska hodnotenia existencie okolností pre uloženie súhrnného trestu podľa § 42 Tr. zák. je podstatný

čas dokončenia trestného činu a nie čas dokonania trestného činu v zmysle naplnenia pojmových znakov skutkovej podstaty trestného činu. V trestnej veci Okresného súdu Považská Bystrica, sp.zn. 2T/185/2013 bol obžalovaný uznaný vinným trestným rozkazom zo dňa 26.09.2013, ktorý nadobudol účinky vyhlásenia rozsudku jeho doručením obžalovanému dňa 01.11.2013, pričom právoplatnosť nadobudol až dňa 13.03.2014, kedy nadobudlo právoplatnosť uznesenie Okresného súdu Považská Bystrica, č.k. 2T/185/2013-100 zo dňa 13.03.2014, ktorým samosudca zobral na vedomie späťvzatie odporu voči uvedenému trestnému rozkazu obžalovaným. Skutok v bode 1/ napadnutého rozsudku obžalovaný spáchal dňa 27.02.2014 a v bode 2/ napadnutého rozsudku v období od februára 2013 do konca júna 2014, teda oba skutky boli dokončené až po doručení trestného rozkazu Okresného súdu Považská Bystrica, č.k. 2T/185/2013 zo dňa 26.09.2013. Preto v uvedenej trestnej veci neboli splnené podmienky na uloženie súhrnného trestu obžalovanému podľa § 42 Tr. zákona.

Ohľadne odvolacej námietky obžalovaného, ktorú vzniesol vo svojom písomnom doplnení odvolania, že navrhuje mu zarátať výkon trestu vo výške 8 mesiacov v trestnej veci sp.zn. 2T/185/2013 do napadnutého rozsudku, keďže skutky boli spáchané v súbehu, odvolací súd poukazuje na predchádzajúci odsek tohto rozhodnutia, kde sa podrobne venuje otázke nemožnosti uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Tr. zák. vo vzťahu k trestu uloženého mu v trestnej veci Okresného súdu Považská Bystrica, sp.zn. 2T/185/2013.

K odvolacej námietke obžalovaného, že sa mu dňa 25.05.2014 narodila maloletá dcéra a takýmto spôsobom by nemohol požiadať skôr o podmienené prepustenie, čo bude mať zlé následky na jeho dieťa a celú rodinu, odvolací súd konštatuje, že uvádzané okolnosti obžalovaným nemajú podstatný význam pri zohľadňovaní jednotlivých hľadísk pri ukladaní druhu a výmery trestu v uvedenej trestnej veci.

Odvolací súd po dôkladnom preskúmaní rozsudku v časti jeho výroku o uložení trestu a spôsobe jeho výkonu konštatuje, že nie je možné akceptovať odvolacie námietky obžalovaného a považuje ich za nedôvodné. Odvolací súd teda nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku vo vzťahu k výroku o treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu, preto v tomto smere odvolacie námietky obžalovaného neakceptoval.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol zákonne a správne, preto odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.